

Egy hideg november végi pénteken ismét túrára gyülekeztünk Ryanéknél.

Kiscsapatos, hiszen a létszám: Drogos, Sün, Ryan, Hegyó, én.

Így egy kocsipont elég. A történet ott kezdett érdekes fordulatot venni, amikor kiderült, nyári gumik vannak fent. De úgyse fog havazni...

Miután gondolatban végrendelkeztünk, nekivágunk. Az út unalmasnak ígérkezett, amit csak a geoládák miatt kitört diplomáciai konfliktus színesített. A várpalotai tecsőzés után olyan hószakadásban szenvedtünk föl Tésre, amelyet ritkán lát az ember. A kocsma előtt már tízcentis réteg, ami hógolyózásra sarkallta a népet. Odabent pedig fülledt meleg, ülőhely hiányában a falat támasztjuk és isszuk az Isten hozott söröket az Alba Regiásokkal.

Ők valami klubot emlegetnek, átnéznének oda. Invitálnak minket is, de inkább a házba mennénk. Így hát elválunk, majd ott találkozunk. Persze régen járt a csapat Tésén, nehéz megtalálni a házat, különösen ekkora hóban. Többszöri elakadás után Ryan kiszáll, és gyalog keresi a helyes irányt. Erre azonban másnap már nem emlékezett, pedig az egyik kereszteződésben egy buszt is föltartottunk.

A háznál sehol senki. Térerő akadozik...

Fél óra fagyoskodás végén örömmel üdvözljük házigazdáinkat, akik a klubot otthagyták miattunk. Még megnézzük a barlangász kiállítást, kutakodunk régi évkönyvekben, naplókban, fényképek között, majd nyugovóra térünk.

Másnap beszédre ébredünk, ami szokatlan, csak egyvalakit hallunk.

A reggeli elnyammogása után tornával folytatjuk, hiszen nyári gumi van fölrakva. Feltehetőleg a kocsitolás rendszeres program lesz a hétvégén.

Túratervünk a Csengő és Bongó zsombolyok.

Hosszas séta a végtelen hómezőn, közben a méretes barlangkulcs többször körbejár.

Megérkezve látjuk, a barlang száján ömlik be a víz. Az átöltözés a havon igen gyorsan sikerült. A tésieik, akik felkísértek beosztják egymást. Egyikük a Csengőbe, másikuk a Bongóba jön velünk. Drogos a térgye miatt fent marad felszínezni.

És megkezdődik az ereszkedés a szűk járatban. Nehezítésként még ömlik a jéghideg hólé a nyakunkba, és párszor helycserét is kell végezni. Amíg Ryan a helyi erővel együtt végrehajtja a beszerelés műveletének megvalósítását, mi választhatunk a felszíni kockára fagyás és a barlangi elázás között.

Az erősen lefelé tartó járatban a víztől csúszós kövek sportszerű nehezítések, ám a pillanatok alatt összefröcskölt és bepárasodott szemüveg véleményem szerint már aljasság.

Egyszer csak a kezembe akad egy bevezető szár, nyomban csattan is a kara.

Innen már kitágul a járat, szépen a fal mellett ereszkedünk. Sünnek ez az első igazi köteles barlangja, a 7lyuk gyakorlás volt.

A Harang-akna alján megáll, nekünk pedig egy kuszoda után hátra van az Óriás akna.

Leérve vas „ácsolatban” húzódó létra visz tovább a Vacorgóhoz. Ide egyesével lemászunk, de a továbbhaladáshoz nincs sok kedvünk.

Így hát kifelé vesszük az irányt, Hegyónak segíték a kiszerezésben.

Mire kiérünk, a többiek rettenetesen fáznak, mi is gyors mozdulatokkal váltunk ruhát.

A Bongóba pedig átfagyva, vizesen senkinek nincs kedve lemenni, ezért inkább hazaindulunk, a forralt bor ígéretével eltelve.

Útközben játékos szocializációs verekedésünk elriaszt egy csapatnyi őzt.

Az út felé közeledve beszédet hallunk, de megint csak egyvalakinek a hangját. Lehet, hogy reggel óta abba sem hagyta?

Mindegy, a lényeg rendesek voltak és kijöttek elénk kocsival.

Megköszönjük a fáradozást, de inkább gyalogolnánk.

Az esti program evészet, hátmasszázs, overál szárítás, kocsma, és végül a nap fénypontja a forralt borozás. Sőt, nagy lelkesen meg is gyújtjuk az egészet, de aztán a lángoló bornak véget vetünk, még kárba vész az alkohol...

A reggel nehezen jön el, és mint égi szózat, hallatszik a folyamatos beszéd. Ennyi idő alatt lokalizáltuk a hang forrását és bizony megdöbbenve tapasztaltuk, mindez egyetlen ember műve. Sün már nem is bírja idegekkel: „Hogy nem hűl ki a gyomrod!?”

Emberünk nemhogy megsértődne, de újabb okot talál az anekdotázáshoz.

A hócsata valamennyire felébreszt minket, de borzalmas lassan döntünk, a legtöbb kijelölt barlang messze van, vagy már beomlott, vagy akármi.

Végül hosszas küzdelem és meddő vita után az Alba Regiát látogatjuk meg, tudományos kutatási célokból, ellenőrizendő a klímaelemeket.

Ehhez ívet töltünk ki, amin szerepel a „pruszik száma”, gondolom a tésieknél közös cucca van jelölve számokkal.

Sün sehogy se tudja értelmezni, mi meg rosszállóan csóváljuk a fejünket, „nahát megveszi a pruszikot, de meg se nézi a számát. Legalább kérdezted volna meg! Most honnan fogod tudni?”

Kicsit még szemétkedünk, mert szemétnék lenni néha jó, aztán elröhögjük magunkat. Most már nem tudnánk így megetetni.

Odalent főleg a gebődés, agyag és a sok denevér a jellemző. Szép lassan, komótosan haladunk, amíg csak a járat el nem tűnik. Egyszerűen nem folytatódik. Hát ez képtelenség!

Keressük mindenféle, valószínű ez az U-szifon és az a helyes kis omladékkupac zárja el.

Ki kéne ásni, de elég hosszú idő lenne, inkább egy agyaglejtőn jót dagonyázunk. Persze, a hőmérőt nagyon tudományosan megnézzük.

Kifelé még egy kisebb omlást kell átvészelnünk, aztán indulhatunk is a nyakig érő hóban hazafelé takarítani és összepakolni.

2010. 11. 27-28. Tési túra

Írta: Frenky

2011. március 30. szerda, 15:23 -

A kocsiban próbálunk énekelni, a hó lassan esőre vált, mire beérünk Budapestre.

Egy kocsma még belefér, aztán szétszéledünk, beleolvadunk a hétköznapiakba, hogy titokban felkészülhessünk a következő túrára.

Frenk